

HUMANISTINEN AMMATTIKORKEAKOULU

OPINNÄYTETYÖ

”Siellä tapaa kavereita ja on muutenkin hyvä tapa viettää aikaa”

Pielavetisten nuorten mietteitä heille suunnatuista palveluista ja osallistumisesta niihin

Hanne Jauhiainen

Kansalaistoiminnan ja nuorisotyön koulutusohjelma (210 op)

04/10

HUMANISTINEN AMMATTIKORKEAKOULU

Koulutusohjelman nimi

TIIVISTELMÄ

Työn tekijä Hanne Jauhiainen	Sivumäärä 35
Työn nimi "Siellä tapaa kavereita ja on muutenkin hyvä tapa viettää aikaa"	
Ohjaava opettaja Jaana Kyllönen	
Työn tilaaja ja/tai työelämäohjaaja	
Tiivistelmä <p>Opinnäytetyöni tarkoituksena on selvittää miksi osa nuorista käy Pielaveden nuorisotiloilla ja osa ei . Tarkoituksena on myös selvittää ovatko nuoret tyytyväisiä heille järjestettyyn toimintaan ja olisivatko he itse valmiita osallistumaan toiminnan järjestämiseen ja suunnitteluun.</p> <p>Opinnäytetyöni on laadullinen tutkimus ja käytin opinnäytetyöni aineistonkeruuseen avointa kyselylomaketta. Tutkimuksen aineisto kerättiin keväällä 2010 Pielavedellä.</p> <p>Tutkimuksen keskeisin tulos oli, se että nuoret Pielavedellä ovat melko tyytyväisiä Pielaveden nuorisotilojen toimintaan. Suurin Pielaveden nuorisotiloja käyttävistä kertoivat, syyksi nuorisotiloilla käynnille sen, että siellä näkee kavereita ja voi pelailla pelejä. Suurin syy olla käymättä nuorisotiloilla on suuret välimatkat, mutta syitä löytyi myös muita. Osa nuorista oli myös tyytyväisiä nuorille järjestettyjen tapahtumien ja toiminnan määrään, mutta moni oli sitä mieltä, että tapahtumia pitäisi järjestää lisää. Suurin osa vastaajista oli myös valmis osallistumaan tapahtumien suunnitteluun ja toteuttamiseen.</p>	
Asiasanat nuorisotyö, nuorisotilat, osallisuus, osallistuminen	

HUMAK UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Name of the Degree Programme

ABSTRACT

Author Hanne Jauhiainen	Number of Pages 35
Title "You see friends there and it's also a good good way to spend time"	
Supervisor Jaana Kyllönen	
Subscriber and/or Mentor	
Abstract <p>The purpose of this thesis is to find out why part of the young people in Pielavesi goes to the Pielavesi's youth centre and some of them don't. The purpose is also to find out are the young people in Pielavesi satisfied with the activities they are offered and would they be ready to take part in planning and executing of these activities.</p> <p>My thesis is a qualitative research and I used a open questionnaire to collect the material for the thesis. The material of the research was collected on spring 2010 in Pielavesi.</p> <p>The most central outcome of the research was that young people are quite happy with the Pielavesi's youth centre's functions. The most of the people who used the centre said that the reason they go there is that in there they meet friends and in there they can play different games. The most common reason not to go to the youth centre was that the distances were too long but they were also other reasons. Part of the young people was also quite happy with the activities and events which are directed for young people but many of them thought that they should be more activities and events for them. Most of the people who answered were also willing to take part with the planning and organization of these events and activities.</p>	
Keywords youth work, youth centre, participation, involvement	

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	5
2. NUORISOTYÖ SUOMESSA	
2.1 Nuorisotyön historia	6
2.2 Nuorisotyön luonne	7
2.3 Nuorisotyön merkitys	8
3 NUORISOTYÖN TOIMINTAMUODOT	9
3.1 Avointen ovien toiminta	9
3.2 Erityisnuorisotyö	11
3.3 Työpajat	12
3.4 Muut nuorisotyön muodot	13
4 NUORISOTALOT JA -TILAT	14
4.1 Nuorisotalot ja -tilat	14
4.2 Nuorisotalojen ja -tilojen kehittäminen	16
5 OSALLISUUS JA OSALLISTUMINEN	18
5.1 Osallisuus	18
5.2 Osallistuminen	20
6 TUTKIMUKSEN TOTEUTTAMINEN	20
6.1 Tutkimuskysymykset ja tutkimuksen tarkoitus	20
6.2 Tutkimuksen toteuttaminen ja aineistonkeruu	21
6.3 Aineiston analyysi	22
7 TUTKIMUSTULOKSET	23
7.1 Pielaveden nuorisotiloja käyttävät nuoret	24
7.2 Nuoret, jotka eivät käytä nuorisotiloja	25
8 TULOSTEN TARKASTELO JA POHDINTA	26
8.1 Tulosten tarkastelu	26
8.2 Pohdinta	27
LÄHTEET	30
LIITTEET	31

1 JOHDANTO

Opinnäytetyöni idea lähti Pielaveden kunnan nuorisotyöntekijältä. Olin aiemmin toteuttanut projektiohjaukseni Pielaveden nuorisotiloilla, joten päätin kysyä nuorisotyöntekijältä olisiko heillä tarvetta jonkinlaisen tutkimuksen tekemiseen. Nuorisotyöntekijältä lähti ajatus siitä, että nuorille voisi tehdä kyselyn Pielaveden kunnan tarjoamista palveluista nuorille, miksi osa nuorista käyttää näitä palveluja ja osa ei sekä siitä olisivatko nuoret itse valmiita tekemään ja osallistumaan heille suunnattuun toimintaan.

Olen itsekin nuorempana käynyt paljon nuorisotiloilla ja osallistunut järjestettyihin tapahtumiin. Näin jällenpäin huomaa miten suuri merkitys on ollut sillä, että on ollut joku paikka mihin mennä ja että on ollut tarjolla kaikenlaista toimintaa myös koulun ja kodin ulkopuolella. Nuorisotiloilla käydessä tärkeää itselleni oli tietenkin kavereiden ja ystävien näkeminen ja heidän kanssaan ajan viettäminen ja nuorisotilat tarjosivat tälle oivallisen paikan. Nuorisotilat olivat turvallinen ja rento ympäristö, jossa oli kuitenkin aikuisen valvovan silmän alla. Mutta nuorisotyöntekijä ei kuitenkaan tuntunut niin suurelta auktoriteetilta kuin esimerkiksi opettajat, joten nuorisotilat tuntui siinä mielessä hyvältä paikalta viettää kavereiden kanssa aikaa. Olen ollut aina sitä mieltä, että nuorisotyön on todella arvokasta ja merkityksellistä työtä, myös tästä syystä tämä opinnäytetyöaihe tuntui mielekkäältä.

Pielaveden kunnassa nuorisotyön painopistealueina ovat nuorten elinolojen parantaminen ja edellytysten luominen nuorten kansalaistoiminnalle yhteistyössä eri toimijoiden kanssa. Nuorisotoimen tehtävänä on järjestää nuorille mielekästä vapaa-ajan toimintaa, kuten retkiä, teemailtoja ja kursseja. Pielaveden nuorisotilat tarjoavat nuorille avointen ovien toimintaa, bänditilat sekä bändi- ja diskoiltoja. Joka toinen perjantai tiloilla on yökahvilatoimintaa. (Pielaveden kunta 2010)

Opinnäytetyössäni pyrin saamaan vastauksia siihen miksi osa nuorista käyttää Pielaveden nuorisotiloja ja osa ei sekä mitä syitä nuoret näkevät sille jos he eivät nuorisotiloilla käy. Tarkoituksena on myös selvittää ovatko nuoret tyytyväisiä Pielaveden nuorisotilojen toimintaan, järjestetäänkö nuorten mielestä Pielavedellä tarpeeksi tapahtumia ja toimintaa heille sekä minkälaisia tapahtumia ja toimintaa nuoret toivoisi-

vat järjestettävän. Tähän liittyen tarkoitus on myös saada selville olisivatko nuoret itse valmiita osallistumaan tapahtumien suunnitteluun ja toteuttamiseen.

Käsittelen opinnäytetyön alussa nuorisotyötä yleisesti, sen historiaa Suomessa, merkitystä ja luonnetta. Seuraavassa kappaleessa kerron nuorisotyön erilaisista toimintamuodoista. Käsittelen myös nuorisotilojen ja -talojen työtä sekä niiden mahdollisia kehittämismalleja. Käsitteenä käytän myös osallisuutta ja osallistumista ja niitä määrittelen yhdessä kappaleessa. Osallistumista ja osallisuutta käsittelen tässä yhteydessä kuitenkin hieman pienemmässä mittakaavassa, en poliittisena osallistumisena ja vaikuttamisena vaan nuorten osallistumisena heille suunnattuun toimintaan ja heidän omassa ympäristössään.

2 NUORISOTYÖ SUOMESSA

2.1 Nuorisotyön historia

Suomalainen virallinen nuorisotyö alkoi Ritarihuoneen kokouksessa 21.9.1940. Kokouksessa pyrittiin saamaan aikaan vapaaehtoista poikatoimintaa. Tämän seurauksena vuonna 1941 perustettiin pääministerin aloitteesta toimikunta ja syntyi ajatus Suomen Pojat -järjestöstä. Vuonna 1943 tehtiin valtiopäiväaloite nuorisotoiminnan kehittämisestä. Käytännössä Nuorten Talkoot oli urauurtava vapaaehtoinen työliike vuosina 1940-48 ja se innosti nuoria toimimaan yhdessä oman maan hyväksi. (Kempainen 1999, 37.)

Kuntien rooli nuorten oman toiminnan edellytysten luojana korostui 1970-luvulla. Nuorisojärjestöt järjestivät itse toimintaa ja kunnat tukivat järjestöjä taloudellisesti ja rakensivat nuorisotiloja. Kuntien oma nuorisotoiminta oli lähinnä nuorisokahvilatoimintaa ja siihen liittyvää harrastustoimintaa. (Silvennoinen 2001, 23.)

Nuorisotoiminta oli vielä 1970-luvulla yhteiskunnallisesti aktiivista ja nuoret olivat poliittisesti kantaaottavia, mutta siirryttäessä 1980-luvulle nuorten aktiivinen järjestötoiminta hiipui ja muuttui yksilökeskeisemmäksi ja kulutushaluisemmaksi. Näissä olo-

suhteissa kunnan nuorisotyö toimi kahdella tavalla; suhde aktiivisesti toimivaan nuorisoon oli vaikeaa ja perinteinen työnjako (kunta edellytysten luojana ja nuorisojärjestöt toimijana) ollut enää toimivaa ja toisaalta kuntien nuorisotyö suuntautui osittain nuorten syrjäytymisen ehkäisyyn tehden yhteistyötä sosiaali-, terveys- ja koulutoimen kanssa. (Silvennoinen 2001, 23.)

2.2 Nuorisotyön luonne

Kempainen (1999, 69-70) kirjoittaa, että nuorisotyö on saanut kehittyä melko vapaasti ilman tutkijoiden, lainlaatijoiden tai työnjohdon selkeää ohjailua. Nuorisotyötä on kuvailtu olemukseltaan luovaksi ja luovuuteen liittyä tietty toiminnallinen vapaus. Esimerkkeinä toisenlaisista toiminnoista on sosiaali- ja opetustyö, jotka ovat olleet nuorisotyötä lakisääteisempiä ja tavoitetietoisempia. Nuorisotyöllä on ollut myös enemmän tai vähemmän anarkistinen ote ja monesti nuorisotyöntekijät perustelevat kantaansa sillä, ettei kaiken tarvitse olla aina valmista ja pitkälle suunniteltua. (Kempainen 1999, 69-70.)

Kempainen (1999, 70) näkee, että nuorisotyöntekijöiden keskuudessa on kaksi näkökulmaa. Toiset nuorisotyöntekijöistä korostavat rennompaa matalan profiilin mukaista nuorisotyötä. Tällaista nuorisotyötä tekevät pyrkivät pitämään nuorisotaloja ja -tiloja rentoina paikkoina, joihin nuoret voivat tulla vain oleilemaan. Nuoret voivat vain tulla tapaamaan muita nuoria eikä heidän välttämättä tarvitse tehdä mitään erikoista. Tällaista matalan profiilin nuorisotyötä arvostellaan kuitenkin sen painottumisesta vain oleskeluun, vaikka onkin olemassa nuoria, joille oleskelu ja löhöily näyttävät riittävän nuorisotyön sisällöksi. (mt., 70.)

Toisenlainen näkökulma on tavoitteellisempi korkean profiilin nuorisotyö. Tällaisen nuorisotyön kannattajien mielestä nuorisotilojen tulisi pystyä aktivoimaan nuoria entistä enemmän erilaisiin toimintoihin. Joissain tapauksissa nuorisotilat onkin muutettu aktiviteettejä toteuttaviksi paikoiksi ja useista nuorisotaloista ja -tiloista on tehty kulttuuri- ja monitoimitiloja. Korkean profiilin nuorisotyö painottaa tavoitetietoisempaa nuorisotoimintaa. (mt., 70.)

2.3 Nuorisotyön merkitys

Cederlöf (1999, 11) näkee, että vaikka nuorisotyö on tärkeää, on sen merkitystä joskus vaikea osoittaa sen moninaisuuden ja muuttumisen takia. Tämän takia yhteiskunnan tuki nuorisotyölle on jatkuvasti uhattuna ja vaarassa. Nuorisotyön vaikutukset perustuvat kuitenkin sen luonteeseen pitkäjännitteisenä työnä ja nuorisotyön resursien jokavuotinen kyseenalaistaminen katkoo tätä pitkäjännittyneisyyttä. Valtion tukea nuorisotyölle on 1990-luvulla leikattu rajusti, vaikka tarve nuorisotyölle on yhteiskunnassa kasvanut ja nuorisotyö ansaitsisi paremmin turvatun taloudellisen tuen. (Cederlöf 1999, 11.)

Cederlöf (1999, 14-15) kirjoittaa, että nuorisotyöllä on mielekkäitä ja hyviä vaikutuksia niin nuoriin kuin koko yhteiskuntaa. Nuorisotyön yleiset vaikutukset lisäävät nuorten valmiuksia ja ennaltaehkäisevät ongelmien syntymistä. Nuorisotyöhön kuuluu vahvasti sen kasvatuksellisuus ja sen tarjoamat oppimisympäristöt nuorille. Nuorisotyön tavoitavuus erottaa nuorisotyön omaksi alakseen ja perustelee sen tarpeellisuutta. Nuorisotyö pystyy tavoittamaan nuoria monesti paremmin kuin muut yhteiskunnan käytännöt ja se pystyy myös tavoittamaan niitä nuoria, joita muut käytännöt eivät tavoita. (mt., 14.)

Nuorten elämässä vapaa-aika on keskeistä. Vapaa-aika nähdään yleisesti positiiviseksi omaksi ajaksi, jota odotukset, velvollisuudet, perinteet ja instituutiot eivät sitovasti määrää. Nuorisotyön tarjoamiin vapaa-ajantoimintoihin nuori osallistuu vapaaehtoisesti ja tästä syystä nuorisotyö erityisesti vapaa-ajankulttuurin tukijana tavoittaa nuoria paremmin kuin muodollisemmat palvelut. Nuorisotyö tarjoaa nuorille myös suhteita aikuisiin, jotka ovat turvallisia ja tarvittuja, mutta vähemmän rajoittavaksi koettuja, nuorten itse valitsemia auktoriteetteja. Nuorisotyössä ei voida eikä haluta korostetusti kontrolloida nuoria, mutta nuorisotyöhön sisältyy turvallisuutta tuova huolehtimisen pyrkimys, joka rakentaa siltaa nuorten vapauden ja valintojen sekä yhteiskunnan kontrollin välille. (mt., 14-15.)

Vapaa-ajan palveluita tarjotaan paljon aikuisille ja nuorisotyö vapaa-ajankulttuurin palveluntarjontana on kohdistettu nuorille. Nuorisotyön oikeutus on nuorten oikeudessa tasa-arvoisiin mahdollisuuksiin yhteiskunnan muiden jäsenten kanssa. Nuorisotyön sisäiset toimintatavat ylläpitävät ja kehittävät nuorten yhdessä toimimista vertaisryhmissä ja näin luovat edellytyksiä samanarvoisuuden tunteen vahvistumiselle. Nuorisotyön tavoittavuudelle keskeistä on se, että juuri nuoruusvaiheessa ihmisen valmiudet ja mahdollisuudet kehittyvät voimakkaimmin ja samalla ongelmien uhka on suuri. Sekä nuoruuden valmiudet, että ongelmat vaikuttavat ihmisen koko elämänsä kaareen ja samalla yhteiskuntaan vuosikymmeniä. Nuorisotyön vaikuttavuus yhteiskunnassa kannattaa siis ottaa vakavasti. (mt., 15-17.)

3 NUORISOTYÖN TOIMINTAMUODOT

Julkisen nuorisotyön kolme keskeisintä muotoa ovat avointen ovien toiminta, erityisnuorisotyö ja työpajatoiminta. Neljäntenä toimintamuotona voidaan pitää muita nuorisotyön muotoja, joita räätälöidään ja muokataan nuorten tarpeiden ja yhteiskunnan muutosten mukaan. Vaikka erityisnuorisotyö syrjäytyvien nuorten auttamiseksi korostuikin 1990-luvun talousahdingon ja sosiaalisten ongelmien takia, työ kuntien nuorisotoimessa on edelleen perusluonteeltaan ennaltaehkäisevää, täydentävää ja palvelevaa toimintaa. Nuorisotyön on suunnattu kaikille kunnan nuorille ja sen keskeisin tarkoitus on ennaltaehkäistä nuorten ongelmia. (Silvennoinen 2001, 23.)

3.1 Avointen ovien toiminta

Avointen ovien toiminta kehitettiin 1950- ja 1960-luvuilla, samaan aikaan kuin nuorisotalojakin alettiin rakentaa Suomeen. Suomessa käytiin silloin keskustelua nuorten saamisesta pois kaduilta. Suuret nuorisojoukot aiheuttivat järjestyshäiriöitä ostoskeskusten ja torien läheisyydessä ja tämän takia nuoret haluttiin pois kaduilta terveellisempien ja kehittävämpien harrastusten pariin. (Kempinen 1999, 40.)

Ensimmäinen kunnallinen avointen ovien kerho oli Haka-kerho, joka perustettiin Helsinkiin vuonna 1957. Se saavutti suuren suosion ja sinne tehtiin opintomatkoja ympäri Suomea. Kuntien perustamien avointen ovien kerhojen esikuvia olivat Ruotsissa ja Norjassa 1950-luvun alussa perustetut nuorisokahvilat. Skandinaavinen kunnallinen avoin nuorisotoiminta on saanut esikuvan amerikkalaisesta settlementiliikkeestä ja kerhojen toimintaperiaatteena on itsehallinto sekä nuorten demokraattisten vaikutusmahdollisuuksien korostaminen. Avointen ovien kerhot halusivat tarjota nuorille neutraalin, poliittisesti sitoutumattoman kokoontumispaikan. (Kempainen 1999, 41.)

Avointen ovien nuorisotoiminta tarkoittaa nuorisotoimintaa, johon kaikilla nuorilla on mahdollisuus tulla mukaan. Toimintaa on perinteisesti toteuttaneen julkinen sektori ja seurakunnat, mutta nykyään myös eri järjestöt ovat alkaneet järjestää halukkaille nuorille avointen ovien toimintaa. Avointen ovien toiminta tapahtuu nuorisotalossa tai -tilassa tai niiden ulkopuolella tiettyinä sovittuina aikoina. Toiminta tarjoaa nuorille paikan, jonne he voivat tulla ja toimintaan osallistumisen kynnys on pyritty pitämään mahdollisimman matalana. (Kempainen 1999, 41; Silvennoinen 2001, 31-32.)

Avointen ovien toiminnan sisältö saattaa vaihdella paljonkin kasvatuksellisilta tavoitteiltaan ja toiminnallisilta kokonaisuuksiltaan. Kärjistettynä toisessa muodossa avointen ovien toimintaa voi ohjata lähinnä vahtimestarin tehtävissä pystyttelevä nuorisotyöntekijä ja toisessa ääripäässä toimintaa voi ohjata teoreettisiin nuorisopedagogisiin malleihin nojaava toimintamalli tarkkoine kerhoaikatauluineen ja työntekijöiden kurssituksineen. (Kempainen 1999, 43; Silvennoinen 2001, 31-32.)

Kempainen (1999, 43) kirjoittaa, että pääasia avointen ovien toiminnassa on kuitenkin toiminnalle asetetut selkeät tavoitteet. Tavoitekeskeinen toiminta on antoisaa ja nuoret aistivat vastaako avointen ovien toiminta heidän tarpeitaan vai onko se pelkkää oleilua. Oleilukin on tärkeää, mutta se ei saa olla toiminnan itsetarkoitus. Avointen ovien pedagoginen rooli on tärkeä ymmärtää. Nuorison parissa ammatikseen työskentelevät ja nuorisotyöntekijät vaikuttavat työnsä sisältöön, koska juuri he ovat oman työnsä parhaita asiantuntijoita ja kehittäjiä niin käytännössä kuin teoriassa. (Kempainen 1999, 43.)

Kylmäkoski (2010, 2) kirjoittaa, että avointen ovien toiminnan käsite ei hänen mielestään enää kuvaa osuvasti nuorisotiloilla tehtävää työtä vaan se on vanhentunut ilmaisu. Avointen ovien toimita on käsitteenä korvautumassa sisällöltään täsmällisemmin määritellyillä nuorisotiloilla tehtävän työn arkea paremmin kuvaavan tilatyön käsitteellä. Tällä käsitteellä painotetaan nuoren elämänhallinnan tukemista ja tätä kautta tilatyöntekijän ja nuoren kohtaamisen kokonaisvaltaista luonnetta. Käsitteessä tilatyö korostuu myös nuorisotyön luonne vuorovaikutuksellisenä, yhteisökasvatuksellisenä ja tavoitteellisenä toimintana. Yhteisökasvatuksen ja vuorovaikutuksen korostuessa painottuu myös nuorisotyön suurempi kasvatuksellinen näkökulma sekä nuorisotyöntekijän rooli ammattikasvattajana. Perinteisten tilatyöntekijän roolin kuuluvien läsnäolon ja kuuntelemisen lisäksi työntekijän tehtäviin yhdistyy aiempaa vahvemmin aktiivinen kasvatustyö ja kasvattajan ja kasvatettavan välinen vuorovaikutus. (Kylmäkoski 2010, 2.)

Kempin (1999) mukaan, avointen ovien toiminta on myös aikansa elänyttä ja on kuntia joissa avointen ovien toimintaa ei ole kehitetty sitten 1970-luvun. Onkin ristiriitaista, että on nuorisotaloja, jotka ovat suljettuina viikonloppuisin ja perjantai-iltaisina, eli juuri silloin kuin nuoret tarvitsisivat eniten paikkoja missä kokoontua. Perjantai-illoiksi olisi mahdollista suunnitella ja järjestää paljon mielenkiintoista tekemistä, jos avoimien ovien toimintaan suunnattaisiin riittävästi resursseja. Avointen ovien toiminnalla on mahdollisuuksia tukea nuoria, kun vain mahdollisuudet osataan suunnata yhä enemmän käytännön tasolle ja samalla kehittää nuorisotyötä jatkuvasti. (Kempinen 1999, 85.)

3.2 Erityisnuorisotyö

Erityisnuorisotyötä kutsuttiin alussa 'jengityöksi'. Jengityöntekijät partioivat kadulla ja yrittivät luoda yhteyksiä nuoriin sekä heidän jengeihinsä. Tarkoituksena oli nuorten auttaminen heidän elämän hallinnassaan ja ongelmassaan. Seurakunnan palkkasivat ensimmäiset jengityöntekijät jo vuonna 1946, mutta erityisnuorisotyöntekijöiksi heitä alettiin kutsua vasta 1960-1970 lukujen vaihteessa. Helsingin kaupungin Nuorisoasiainkeskuksen jengityö aloitettiin syksyllä 1964 ja alkuaikoina työssä oli kysymys

nuorten tunteiden, rauhattomuuden ja keskinäisten väkivaltaisuuksien hillitsemisessä. (Kempainen 1999, 44.)

Erityisnuorisotyötä tarvittiin, koska tietty osa nuorisoa aiheutti käyttäytymisellään vahinkoa itselleen, toisille ja yhteiskunnalle. Erityisnuorisotyön alku osuu ensimmäiseen huumeaaltoon 1960-luvulla. Tähän aikaan suurin osa erityisnuorisotyön asiakkaista oli tinnerin ja muiden liuottimien haistelijoita sekä huumausaineiden käyttäjiä. Ensimmäinen erityisnuorisotyöntekijän toimi perustettiin 1972 Vantaalle. Erityisnuorisotyö alkoi 1970-luvulta lähtien olla enemmän yhdyskuntatyötä, mikä tarkoitti sitä, että erityisnuorisotyö oli yhä enemmän tavoitteellista ja pyrki yhteistyössä ratkaisemaan sosiaalisia epäkohtia. (mt., 44-45.)

Rajaa nuorisotyön ja erityisnuorisotyön välille on vaikea vetää. Erityisnuorisotyö on liikkuvampaa kuin perinteinen avointen ovien toiminta. Erityisnuorisotyöntekijä lähtee sinne, missä nuori on riskiolosuhteissa. Työ on luonteeltaan ennaltaehkäisevää, korjaavaa ja hoitavaa. Erityisnuorisotyö perustuu nuorten auttamiseen heidän vaikeissa elämäntilanteissaan ja se kohdistuu pääasiassa riskiolosuhteissa elävien nuorten auttamiseen ja tukemiseen. Työn ensisijaisena tehtävänä on nuorten saattaminen myönteisellä tavalla takaisin perhe-elämään ja yhteiskuntaan sekä tukea nuoren vastuuta itsestään ja vahvistaa näin kaikilla tavoilla nuoren elämänhallintaa. (Kempainen 1999, 45-47; Silvennoinen 2001, 34.)

3.3 Työpajat

Suomalainen kulttuuri on ollut perinteisesti hyvin työkeskeistä. Perinteistä työkasvatusta sekä vuosien 1940-1948 Nuorten Talkoot -työliikettä voidaan pitää keskeisinä suomalaisen nuorisotyön alkuunpanijoina. Mutta nykyinen työpajatoiminta on melko uusi toimintamuoto. Ensimmäiset työpajat nuorille perustettiin Suomeen 1980-luvun alussa, mutta vasta 1990-luvulla niistä tuli tärkeä keino nuorisotyöttömyyden hallinnassa. Työpajoista nuoret saavan tukea omille ura- ja opiskelusuunnitelmilleen ja positiivista on, että vuoden työpajajakson jälkeen jopa kaksi kolmasosaa sijoittuu työelämään tai lähtee opiskelemaan. Nuorten työpajat ovat lähes kokonaan kuntien omis-

tamia ja niissä järjestetään koulutusta, työtä ja toimintaa työttömille nuorille. (Kempinen 1999, 63-64; Silvennoinen 2001, 35-36.)

Työpajatoiminnan kehittäminen on tiukasti sidoksissa valtionapuun ja resursseihin. Työpajatoiminnan erittäin hyvä näkökulma on syrjäytymisen ennaltaehkäiseminen ja jo alkaneen syrjäytymisen vähentäminen. Työpajatoiminnalla on paljon annettavaa nyky-yhteiskunnalle, jossa työn rooli on enemmän tai vähemmän kriisissä. Työn järkevä jakaminen sekä lisääntyvä yhteistyön yritysten kanssa ovat joitain työpajatoiminnan kehittämisen mahdollisuuksia. (Kempinen 1999, 95)

3.4 Muut nuorisotyön muodot

Muita nuorisotyötoimintamuotoja ovat muun muassa nuorisotiedotus ja -neuvonta, diskot, katupartiot, selviämisasemat, etsivä nuorisotyö ja nuorisokahvilat. Nuorisotiedotusta ja -neuvontaa voidaan antaa nuorisotaloista tai erilaisista tiedotuspisteistä. Tällä hetkellä nuorisotiedottamisessa keskitytään paljon internet-palveluihin. Nuorisotyö järjestää paljon diskoja alaikäisille nuorille ja diskosten järjestäminen on kuulunut keskeisesti useimpien nuorisotalojen toimintaan. (Kempinen 1999, 65-68.)

Katupartiot ovat nuorisotyöntekijöiden, järjestöjen ja vapaaehtoisten aikuisten sekä nuorten päivystyspartioita, joiden avulla etsitään kadulta päihtyneitä nuoria. Partiointitoiminta keskittyy erityisesti perjantai-iltoihin, suuriin yleisötapahtumiin, kuten festareihin, sekä juhlapyhien yhteyteen. Katupartioiminnan tavoitteena on ennaltaehkäistä nuorten alkoholimyrkytyksiä ja valvoa nuorten päihteidenkäyttöä. Selviämisasemat ovat puolestaan paikkoja, joihin muuan muassa katupartiot tuovat päihtyneitä nuoria lepäämään ja selviämään. Esimerkiksi SPR ja poliisi järjestävät selviämisasematoimintaa. (mt., 65-68.)

Etsivän nuorisotyön tarkoituksena on ollut tavoittaa erityisesti ne nuoret, jotka eivät osaa, pysty tai halua käyttää yhteiskunnan palveluja. Etsivä nuorisotyö etsii riskiolosuhteissa olevia nuoria, joita pyritään auttamaan, ohjaamaan ja opastamaan. Etsivää nuorisotyötä ovat omalla tavallaan myös päihtyneitä nuoria etsivät katupartiot. Nuorisokahvilat ovat tiettyinä iltoina auki olevia kahviloita, joihin nuoret voivat tulla lämmit-

telemään ja rupattelemaan. Nuorisokahvilatoimintaa voi järjestää muun muassa kuntien ja seurakuntien nuorisotoimet. (mt., 65-68.)

4 NUORISOTALOT JA -TILAT

4.1 Nuorisotalot ja -tilat

Nuorisotoimintaa järjestetään pääsääntöisesti nuorisotaloissa ja -tiloissa sekä niiden ulkopuolella, esimerkiksi liikuntasaleissa. Nuorisotyön toimintamuotoja varten on yleensä järjestetty kiinteät tilat. Oma nuorisotalo on lähes jokaisessa kunnassa ja isojen kaupunkien suurissa lähiöissäkin on oma nuorisotila. Nuorisotalot ovat tarkoitettu ensisijaisesti nuorten omaa toimintaa varten. Nuorisotiloilla ja -taloilla nuoret voivat tavata toisia nuoria, mutta myös nuorisotyöntekijöitä ja muita nuorten parissa toimivia aikuisia. (Kemppinen 1999, 39; Silvennoinen 2001, 28-29.)

Nuorisotalossa nuori voi osallistua erilaisiin harrasteryhmiin, pelata erilaisia pelejä, katsoa TV:tä tai kuunnella musiikkia. Useasti nuorisotalot ovat myös palvelupisteitä ja niiden työntekijät pitävät yhteyttä muihin tahoihin, kuten alueen asukkaisiin, järjestöihin sekä nuorten vanhempiin ja huoltajiin. Eri alojen yhteistyö on myös nykynuorisotyössä tärkeää. Nuorisotyöntekijät pyrkivät järjestämään toimintaa myös nuorisotalojen ja -tilojen ulkopuolella. (Kemppinen 1999, 39-40.)

Nuorisotilojen ja -talojen toiminta on suunnattu pääsääntöisesti alle 18-vuotiaille. Nuorisotoiminta on yleensä jaettu varhaisnuoriso- eli nappulatoimintaan sekä ”varsinaiseen” nuorisotoimintaan. Kummallekin ikäryhmälle on yleensä varattu oma nuorisotalojen ja -tilojen käyttöaikansa. Moniin nuorisotaloihin ja -tiloihin on perustettu nuorisoneuvosto tai talotoimikunta, joka koostuu nuorisotalon tai -tilan nuorista sekä henkilökunnasta. Nuorisoneuvoston tarkoituksena on suunnitella ja ohjata nuorisotyön sisältöä sekä vaikuttaa siihen ja sen avulla voidaan entistä paremmin ottaa huomioon nuorten toiveet ja tarpeet. Nuorisoneuvostoista on hyviä kokemuksia, sillä ne tarjoavat nuorille vaikuttamisen mahdollisuuksia sekä samalla tekevät nuoren vas-

tuulliseksi heille tarjotun toiminnan kehittämiseksi. (Kempainen 1999, 42-43; Silvennoinen 2001, 31.)

Valvotut nuorisotilat ovat avoinna keskimäärin 26 tuntia viikossa. Pienissä kunnissa (alle 5500 asukasta) nuorisotilat ovat auki keskimäärin 17 tuntia viikossa, keskisuurissa kunnissa (5500-20 000 asukasta) 31 tuntia viikossa ja suurimmissa kunnissa (yli 20 000 asukasta) 46 tuntia viikossa. Tämä kertoo, että erikokoisissa kunnissa asuvat nuoret ovat eriarvoisessa asemassa tilojen käytön suhteen. Ja vaikka nuorisotalot ovatkin pyrkineet sovittamaan aukioloaikojaan kysynnän mukaan, tarjonta ei aina vastaa kysyntää. (Silvennoinen 2001, 31.)

Säännöt ovat tärkeä osa nuorisotyötä ja nuorisotalojen toimintaa. Kylmäkoski (2010, 3) kirjoittaa, että lähes jokaisessa nuorisotilassa, jossa hän on käynyt, on tilan seinälle listattu kyseisen nuorisotilan säännöt. Säännöt tulevat säännöllisesti esiin myös kuntien nuorisotyöntekijöiden yhteisissä tapaamisissa ja kunnallista nuorisotyötä koskevissa kehittämiskeskusteluissa. Nuorisotilojen säännöt ovat usein nuorten itsensä laatimia ja neuvoteltuja sääntöjä. Näin nuorisotilojen säännöt tai pikemminkin sääntöjen laadinta tiloilla, määrittäyty tilojen työntekijöiden kasvatukselliseksi työvälineeksi. (Kylmäkoski 2010, 3.)

Nuorisotyön ominaispiirteen eli luovuuden ja toiminnan vapauden johdosta nuorisotyöntekijän omat kyvyt ja kiinnostuksen kohteet ovat perinteisesti korostuneet nuorisotyössä. Nuorisotyöntekijöiden persoonallinen ote näkyy edelleenkin eri tilojen toiminnassa ja yleistäen voi sanoa, että nuorisotilat ja -talot ovat aina jossain määrin työntekijöidensä näköisiä ja kaltaisia. (mt., 4.)

Kylmäkosken (2010) mukaan nuoret aistivat työntekijän tai ohjaajan oman innostuneisuuden, mutta toisaalta vahvasti omaa persoonallisuuttaan työssään käyttävän tilatyöntekijän into ja omistautuneisuus voivat olla haitaksi. Toiminnasta voi tulla ohjaajapainotteista, jolloin nuorten omille aloitteille ja toiveille ei jää tilaa. Jos nuorten toiveet ja kiinnostuksen kohteet ovat sellaisia, joiden toteuttamiseen ohjaajan oma tietämys tai osaaminen ei riitä, voidaan nuorisotiloilla ja -taloilla käyttää ulkopuolista työntekijää. Tällaisissa tilanteissa tilatyöntekijän ja nuorten välinen vuorovaikutus saa

uuden muodon ja työntekijä ottaa selvemmin kanssatoimijan roolin nuoren rinnalla, toimintaa vetävän ohjaajan roolin sijaan. (Kylmäkoski 2010, 5.)

4.2 Nuorisotalojen ja -tilojen kehittäminen

Kemppinen (1999, 75-76) esittelee vaihtoehtoisia toimintamalleja nuorisotalojen kehittämistarpeisiin. Hän esittää viisi erilaista kehittämismallia; toiminnallinen nuorisotalo, pedagoginen nuorisotalo, erityisnuorisotyöpainotteinen nuorisotalo, taidepainotteinen nuorisotalo sekä postmoderni nuorisotalo. (Kemppinen 1999, 75-76.)

Toiminnallinen nuorisotalo olisi vastakohta oleilupainotteiselle talolle ja sen työskentely perustuisi aktiiviseen ja virikkeelliseen toimintaan. Toiminta olisi monipuolista ja sen arvomaailma korostaisi nuoren jatkuvaa itsensä kehittämistä. Toiminnan suunnittelussa tärkeä asia olisi kuunnella nuorten itsensä mielipiteitä ja toiveita, koska tarjotun toiminnan tulee palvella nuoria. Toiminnallisuutta korostava nuorisotalo mahdollistaisi nuorelle mahdollisuuden kehittää itseään monilla tavoilla. Nuorten sosiaalinen kehitys ja tunnekasvatus sekä positiivinen ja viihtyisä ilmapiiri olisivat tärkeä osa toiminnallisuutta. Tällainen malli korostaisi mielekkään tekemisen, onnistumisen kokemusten, positiivisten tulevaisuuden kuvien, turvallisen ilmapiirin sekä jatkuvan kannustamisen merkitystä. Parhaimmillaan se voisi lisätä nuorten itseluottamusta, itsensä arvostusta sekä positiivista asennoitumista toisia ihmisiä ja myös itse toimintaa kohtaan. (mt., 75-76.)

Pedagoginen nuorisotalo toteuttaisi toiminnassaan yhtä tiettyä kasvatopedagogiikkaa. Yhtä pedagogista mallia korostava nuorisotalo törmäisi kuitenkin helposti yhteiskunnan moniarvoisuuteen ja olisi vaikeaa ja ristiriitaista kasvattaa nuoria tietyn mallin mukaisesti jos kodin, koulun ja harrastustoiminnan arvomaailma olisi toinen kuin nuorisotalon. Nuorisotalon arvomaailma ei voi olla ristiriidassa yhteiskunnan arvomaailman kanssa. Jos nuorisotalo kuitenkin päättäisi valita yhden pedagogisen näkökulman, se vaatisi työntekijöiltä laajaa perehtyneisyyttä ja sitoutuneisuutta valittuun pedagogiseen malliin. Nuorilta se vaatisi sitä, että kasvatustallin tulisi sopia nuorisotalon toimintaan ja näin ollen nuoret varmemmin sitoutuisivat kyseiseen malliin. Nuoria ei tulisi myöskään patistaa mallin käytössä ja pedagogisen toiminnan tulisi palvella

eikä ahdistaa heitä. Nuorisotalon toimintaperiaatteeksi huolellisesti valittu kasvatuspedagoginen malli voisi parhaimmillaan tehdä nuorisotalosta entistä kutsuvamman. Kehittävän pedagogiikan avulla olisi myös mahdollista toimia aktiivisessa vuorovaikutuksessa ja osallistua nuorisotalon kehittämiseen. (mt., 76-78.)

Erityisnuorisotyöpainotteinen talo suunnittelisi toimintansa vaikeissa elämäntilanteissa olevien nuorten auttamista ja tukemista varten. Tämänlaista nuorisotaloa suunniteltaessa tulisi muistaa ottaa huomioon muun muassa se, että erityisnuorisotyöpainotteinen talo vaatii enemmän henkilökuntaa kuin tavallinen nuorisotalo, aggressiivisuutta ja päihderiippuvuutta saattaa esiintyä sekä se, että se vaatisi selkeät rajat ja työntekijöiltä erityispedagogista koulutusta ja näkemystä. Erityisnuorisotyöpainotteinen talo voisi tukea pitkäjännitteisesti nuorten kasvua ja kehitystä monella tapaa ja sen erilaiset toiminnot sisältäisivät tavoitteellisuutta, kasvatuksellisuutta, sosiaalisten taitojen oppimista sekä itsehillinnän ja keskittymisen oppimista. Säännöllisten tapaamisten ja harrastusten kautta nuorille voitaisiin tarjota konkreettisia positiivisempia vaihtoehtoja esimerkiksi päihteiden käytölle. (mt., 78-80.)

Taidepainotteisessa nuorisotalossa olisi mahdollista harrastaa erilaisia taidemuotoja tai vaihtoehtoisesti se voisi olla vain yhteen taidemuotoon keskittynyt. Taidepainotteisessa nuorisotalossa painottuisi eri aistikanavien käyttö; kasvatuksessa korostettaisiin visuaalisia eli näköaistiin liittyviä, auditiivisia eli kuuloaistiin liittyviä sekä kineettisiä eli tunneaistiin liittyviä elämyksiä. Nuorisotyö on perinteisesti korostanut taidekasvatusta, mutta taidepainotteinen nuorisotalo antaisi taiteelle perinteistä kerhotoimintaa suuremman ilmaisunvapauden. Taidepainotteisessa nuorisotalossa olisi tärkeää, että työntekijöille ja nuorille sallittaisiin tietynlainen vapaus kokeilla erilaisia asioita. (mt., 81-82.)

Postmoderni nuorisotalo toisi esille postmodernia yhteiskuntaa ja kumoaisi nuorisotyön kasvatuksellisuuden, historiallisuuden ja poliittisuuden merkityksen. Sen lähtökohdaksi olisi jatkuvan muutoksen hyväksyminen kehitystä eteenpäin vievänä tekijänä. Postmodernin nuorisotyön arviointi ja suunnittelu pyrittäisiin tekemään mahdollisimman puhtaalta pöydältä ja postmodernin ajattelutapa vaatisi kykyä ja halua uuden oppimiseen. Postmodernissa nuorisotyössä tärkeää olisi myös verkostoituminen, niin paikallisesti kuin kansainvälisestikin. Tärkeää tällaisessa toiminnassa olisi myös

nuorten vapautuminen kommunikoimaan ja olemaan vuorovaikutuksessa niin muiden nuorten kuin lasten ja aikuisten kanssa ilman perinteisiä raja-aitoja. Postmoderni nuorisotalo pyrki ymmärtämään ja tukemaan nuorten erilaisia tapoja, arvoja, ja näkemyksiä. (mt., 83-84.)

5 OSALLISUUS JA OSALLISTUMINEN

5.1 Osallisuus

Kiilakoski (2007, 11) kirjoittaa, että hänen mielestään osallisuuden käsitettä on vaikea määritellä. Osallisuutta voi lähteä määrittelemään tutkimalla, millaisissa tilanteissa siitä on kiinnostuttu. Keskustellessa osallisuudesta sen taustalla voidaan nähdä niin poliittisen osallistumisen väheneminen kuin syrjäytymisen määrän kasvu yhteiskunnassa. Nämä ovat tärkeitä osallisuutta tukevia tekijöitä. (Gretschel & Kiilakoski 2007, 11.)

Kiilakoski (2007) määrittelee osallisuuden kahdella eri tavalla. Ensimmäinen määritelmä hänen mielestään on; ” osallisuus on oikeutta omaan identiteettiin ja arvokkuuteen osana perhettä (tai sitä muistuttavaa yksikköä), ryhmää, yhteisöä, yhteiskuntaa tai ekosysteemiä”. Toisen määritelmän mukaan osallisuus on ” todellisen vastuun kantamista ja sen saamista oman, toisen ja koko yhteisön toimintakyvystä. Se on sitoutumista toimintaan yhteisten asioiden parantamiseksi”. Näissä määritelmissä korostuu se, että osallisuudessa on kyse kuulumisesta johonkin itseä suurempaan yhteisöön sen arvostettuna jäsenenä. Samalla myös yhteisön näkökulma nousee esille, se, että yhteisö on valmis luottamaan yksilöön ja ottamaan hänen toimintansa vakavasti. Osallisuus on oikeuksia, mutta myös velvollisuuksia, kuulumista ja vastuun kantamista. (mt., 12-14)

Gretschelin (2002, 50; 2010, 3) määritelmän mukaan, osallisuus on nimenomaan tunnetta, jonka olemassaolo tai olemattomuus paljastuu kuulemalla nuoria. Osallisuuden tunnetta voi kuvailla termein voimaantuminen ja valtautuminen. Voimaantuminen ja valtautuminen kuvaavat osallisuuden tunteessa yhdistyvää tunnetta ja pys-

tymistä. Nuoren pätevyyden tunne ja oman roolin arvostaminen tuo nuorelle kykyä ilmaista toiminnalle asettamia aikomuksia ja odotuksia sekä arvioida niiden toteutumisista osana yhteisöä. Osallistumisen mittarina voi pitää sitä, miten hyvin nuori pääsee osallisuusprojektissa sisälle voimaantuneen ja valtautuneen toimijan asemaan ja kuinka hyvin nuoren saavuttama osallisen asema säilyy projektin loppuun asti. (Gretschel 2002, 50; Gretschel 2010, 3.)

Cederlöfin (1998, 40) mukaan osallisuus on nuorisotyön vaikutustavoite ja väline, jonka tavoitteena on osallisuuden kokemus yhteiskuntaan ja ylipäätään kanssaihmiisiin. Nuorisotyö rakentaa osallisuuden kokemusta oman toimintakulttuurinsa puitteissa välittömien vertaisryhmien ja kasvuyhteisöjen kautta. Nuorisotyö pystyy tuottamaan epämuodollisena ja nuorten tarpeita seuraavana järjestelmänä nuorille sopivaa osallisuuden tunnetta paremmin kuin muodollisemmat instituutiot. Koska nuorisotyön menetelmät ja sisällöt perustuvat aina jossain määrin nuorten omille tarpeille ja halukkuudelle, ne edellyttävät ja ylläpitävät nuorten osallisuutta. ”Tällaisena osallisuuskanavana nuorisotyö on välittävä ja siltaa rakentava käytäntö yhteiskunnan ja kasvavien ihmisyksilöiden välillä.” (Cederlöf 1998, 40.)

Vesikansa (2002, 21) kirjoittaa, että nuorisotyö ja peruskoulut ovat tärkeitä kansalaisena kasvamisen paikkoina ja demokratian toteutumisen kannalta. Ne ovat paikallishallinnollisia julkisen toiminnan yksiköjä, joiden tulee toiminnassaan noudattaa olemassa olevaa lainsäädäntöä. Niiden toimintaa säätelee myös kuntalaki, jossa kunnan viranomaisia veloitetaan huolehtimaan, että palvelujen käyttäjillä ja kuntalaisilla on edellytykset vaikuttaa ja osallistua kunnan toimintaan. (Gretschel 2002, 21.)

Koska nuorisotyön perusajatuksena on edistää toimintaa, joka lähtee nimenomaan nuorten omista intresseistä ja perustuu heidän omalle aktiivisuudelleen, on nuorten mahdollisuudet vaikuttaa nuorisotiloilla periaatteessa jo olemassa. Nuorten osuus nuorisotalojen toiminnan suunnittelusta ja toteuttamisesta vaihtelee kuitenkin suuresti. Nuorten aktivointi ja toimivien vaikuttamistapojen kehittäminen vaativat paljon ohjaajilta, koska nuorisotyössä piilee jatkuvasti vaara, että aikuiset tekevät nuorille ja nuoret ovat vain vastaanottajan ja palvelujen kuluttajan roolissa. Haasteena ohjaajilla on myös löytää kuhunkin tilanteeseen soveltuvat menetelmät tukea nuoria ja samalla antaa heidän itsensä kuitenkin viedä asioita eteenpäin. Luottamuksen osoittaminen,

kannustaminen ja taustatukena oleminen nuorille, ovat aikuisen ohjaajan roolissa tärkeää. (Gretschel 2002, 25.)

5.2 Osallistuminen

”Nuorille tulee järjestää mahdollisuus osallistua paikallista ja alueellista nuorisotyötä ja -politiikkaa koskevien asioiden käsittelyyn. Lisäksi nuoria on kuultava heitä koskevissa asioissa.” (Nuorisolaki 27.1.2006/72.)

Cederlöf (1998, 40) selittää osallistumisen käsitettä yhteisöön ja yhteiskuntaan tietoisesti kuulumisella ja siihen vaikuttaen. Nuorisotyön yleinen pyrkimys on tukea nuorten osallistumista. Osallistumisen on katsottu vähentyneen voimakkaasti ainakin poliittisiin puolueisiin kuulumisen ja äänestyskäyttäytymisen yhteydessä. Nuorten keskuudessa järjestöaktiivisuus on melko korkea, mutta nuorten kiinnostus politiikkaan on heikkoa. (Cederlöf 1998, 40.)

6 TUTKIMUKSEN TOTEUTTAMINEN

6.1 Tutkimuskysymykset ja tutkimuksen tarkoitus

Tutkimuksen tarkoituksena on selvittää Pielaveden nuorten osallistumista heille suunnattuihin palveluihin. Tarkempina tutkimuskysymyksiä ovat se, että miksi jotkut nuoret käyvät Pielaveden nuorisotiloilla ja miksi jotkut eivät. Onko syynä vain pitkät välimatkat vai löytyykö tälle muita syitä. Tarkoituksena on myös selvittää ovatko nuoret tyytyväisiä nuorisotilojen toimintaan. Toisena tärkeänä tutkimuskysymyksenä on saada vastaus siihen järjestetäänkö nuorten mielestä Pielavedellä tarpeeksi tapahtumia ja toimintaa nuorille ja millaista toimintaa ja tapahtumia nuoret itse haluaisivat järjestettävän. Tähän liittyen tarkoituksena on selvittää olisivatko nuoret itse valmiita osallistumaan tapahtumien ja toiminnan suunnitteluun ja toteuttamiseen.

6.2 Laadullinen tutkimus

Opinnäytetyöni tutkimus on kvalitatiivinen eli laadullinen tutkimus. Laadullisen tutkimuksen lähtökohtana on kuvata todellista elämää. Tähän liittyy ajatus siitä, että todellisuus on moninaista. Kvalitatiivisessa tutkimuksessa tutkittavan kohteen kokonaisvaltainen tutkiminen on todella tärkeässä roolissa. Laadullisessa tutkimuksessa tutkija ei voi päästä irti arvolähtökohdista, koska arvot muokkaavat sitä, mitä ja miten tutkija pyrkii ymmärtämään tutkimaansa ilmiötä. Objektivisuuskaan ei ole tavoitettavissa perinteisessä mielessä, koska tutkija ja se, mitä tiedetään, kietoutuvat saumattomasti toisiinsa. Yleisesti laadullisesta tutkimuksesta sanotaan, että pyrkimyksenä on pikemminkin löytää tai paljastaa tosiasioita kuin todentaa jo olemassa olevia väittämiä. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2006, 152.)

6.2 Tutkimuksen toteuttaminen ja aineistonkeruu

Tutkimuksen aineistonkeruumenetelmänä käytin avointa kyselylomaketta (Liite 1). ”Kysely tunnetaan survey-tutkimuksen keskeisenä menetelmänä. Englanninkielinen termi survey, tarkoittaa sellaisia kyselyyn, haastattelun ja havainnoinnin muotoja, joissa aineisto kerätään standardoidusti ja joissa kohdehenkilöt muodostavat otoksen tai näytteet tietyistä perusjoukosta. Standardoituus tarkoittaa sitä, että jos haluaa esimerkiksi saada selville, mikä koulutus vastaajilla on, tätä asiaa on kysyttävä kaikilta vastaajilta täsmälleen samalla tavalla.” (Hirsjärvi ym. 2006, 182.) Aineisto, joka kerätään kyselyn avulla, käsitellään yleensä kvantitatiivisesti. Mutta niin kvantitatiivisessa kuin kvalitatiivisessa tutkimuksessa tutkija voi olla etäällä tutkittavista tai lähellä heitä. Kvalitatiivinen tutkimus ei siis välttämättä tarkoita, että tutkijalla on oltava läheinen kontakti tutkittaviin. Avoimissa kysymyksissä vastaajille jätetään tyhjä tila vastausta varten. Avoimia kysymyksiä suosivat perustelevat valintaansa sillä, että avoimet kysymykset antavat vastaajalle mahdollisuuden kertoa, mitä hän todella ajattelee, kun toisaalta monivalintakysymyksissä vastaajan on valittava valmiiksi annetuista vaihtoehdoista. (mt., 2006, 182-190)

Tutkimuksen toteuttaminen haastatteluiden avulla olisi ehkä tuonut syvällisempiä vastauksia tutkimuskysymyksiin, mutta tutkimuksen toteuttaminen haastattelujen kautta olisi ollut todella vaikeaa. Tästä syystä päädyin kyselylomakkeeseen. Tutkimuksen tarkoituksena kun oli selvittää myös niiden nuorten mielipide, jotka eivät Pielaveden nuorisotiloilla käy. Näiden nuorten tavoittaminen ja paikallistaminen olisi ollut todella haasteellista ja aikaa vievää. Nuorisotiloilla käyvät nuoret olisi ollut helpompi tavoittaa, mutta hankalaksi olisi tullut tavoittaa ne nuoret, jotka eivät nuorisotiloja käytä. Tästä syystä päätin toteuttaa tutkimuksen kyselylomakkeella, joka pidettiin Pielavedellä Puustellin koululla. Kysely toteutettiin koko Pielaveden yläasteelle eli luokille 7-9. Mutta, koska kyseessä on kuitenkin laadullinen tutkimus, en käyttänyt kaikkia saamiani kyselyitä tutkiessani tutkimuskysymyksiäni. Päädyin valitsemaan kahdeksan vastaajaa ja heidän kyselynsä; neljä sellaista joiden vastaajat käyttävät nuorisotiloja ja neljä sellaista, jotka eivät käytä nuorisotiloja.

Laadullisessa tutkimuksessa ei pyritä tilastollisiin yleistyksiin, vaan niissä pyritään muun muassa kuvaamaan jotain tapahtumaa tai ilmiötä ymmärtämään tiettyä toimintaa tai tekemään tulkinta jollekin ilmiölle. Näin ollen laadullisessa tutkimuksessa on periaatteessa tärkeää, että henkilöt, joilta tietoa kerätään, tietävät tutkittavasta ilmiöstä mahdollisimman hyvin ja että, heillä on kokemusta tutkittavasta asiasta. Tästä syystä tutkittavien valinnan ei tule olla satunnaista vaan harkittua ja tarkoituksenmukaista. Mutta toisaalta tutkimuksen raportista tulee tulla ilmi, miten aineiston valinta on harkittu ja miten aineisto sopii tutkimuksen tarkoitukseen. Tutkimuksen tekijä päättää kussakin tapauksessa erikseen, mitä harkinnanvaraisuus ja sopivuus tarkoittavat. (Tuomi & Sarajärvi 2002, 87-88.)

6.3 Aineiston analyysi

Laadullisen aineiston tarkoitus on luoda aineistoon selkeyttä ja siten tuottaa uutta tietoa tutkittavasta asiasta. Aineiston analyysissä tulisi pyrkiä tiivistämään aineistoa kadottamatta sen sisältämää tietoa. (Eskola & Suoranta 2000, 137.)

Lähdin teemoittelemaan tutkimuksen aineistoista nousseita vastauksia. Eskola ja Suoranta (2002, 174-175) kirjoittavat, että aineistosta voi nostaa esiin tutkimuson-

gelmaa valaisevia teemoja. Aineistosta voidaan poimia sen sisältämät keskeiset aiheet ja näin ollen esittää se kokoelmana erilaisia kysymyksenasetteluita. Tutkimusaineistosta on ensin pyrittävä löytämään ja sen jälkeen eroteltava tutkimusongelman kannalta olennaiset aiheet. (mt., 174-175.)

Selasin ensin kaikki saamani kyselyt läpi ja jaoin ne sellaisiin, joiden vastaajat kävivät Pielaveden nuorisotiloilla ja sellaisiin, jotka siellä eivät käyneet. Sen jälkeen luin kaikki kyselyt läpi ja erittelin sieltä sellaiset kyselyt joihin oli vastattu kunnolla ja useammallakin kuin yhdellä sanalla. Näistä vastauksista erottelin ne kyselyt, joista ajattelin, että saan parhaiten vastaukset tutkimuskysymyksiini. Päädyin näin valitsemaan neljä kyselyä, joiden vastaajat käyvät nuorisotiloilla ja neljä vastaajaa, jotka eivät käy nuorisotiloilla. Halusin myös, että molempiin ryhmiin tulee sellaisia vastaajia, jotka asuvat kirkonkylällä ja sellaisia, jotka asuvat kauempana kirkonkylältä. Tämä siitä syystä, että halusin tietää onko pitkä välimatka ainoa syy siihen, että jotkut nuoret eivät nuorisotiloja käytä. Pyrin myös saamaan mukaan vastaajia, jotka olivat tyytyväisiä niin nuorisotilojen toimintaa kuin myös nuorille järjestettäviin tapahtumiin sekä sellaisia vastaajia, jotka eivät kyseisiin olleet tyytyväisiä. Kyselylomakkeessa kysyin myös vastaajien harrastuksia siitä syystä, että halusin nähdä onko harrastukset mahdollisesti syynä siihen, että nuori ei nuorisotiloilla käy.

6.4 Aineiston luotettavuus

Tutkimusmenetelmien luotettavuutta käsitellään yleensä valideetin, eli onko tutkimuksessa tutkittu sitä, mitä on luvattu, ja reliabiliteetin, eli tutkimustulosten toistettavuuden, käsittein (Tuomi & Sarajärvi, 133). Laadullisen tutkimuksen luotettavuutta kohentaa myös tutkijan tarkka selostus tutkimuksen toteuttamisesta (Hirsjärvi & Remes & Sajavaara 2006, 217). Mielestäni, olen pyrkinyt vastaamaan esittämiini tutkimuskysymyksiin mahdollisimman hyvin ja tarkasti sekä pyrkinyt selostamaan tutkimukseni toteuttamisen mahdollisimman tarkasti.

7 TUTKIMUSTULOKSET

7.1 Pielaveden nuorisotiloja käyttävät nuoret

Valitsemistani neljästä vastaajasta kolme asui Pielaveden kirkonkylällä ja yksi kauempana ja kaikki heistä kävi nuorisotiloilla viikoittain. Harrastuksia näillä neljällä oli suurimmalla osalla. Yksi vastaaja ilmoitti harrastukseksi television katselun, mutta muilla harrastuksina oli muun muassa rumpujen soittoa, ulkoilua ja ratsastusta.

Suurimmaksi syyksi nuorisotiloilla käynnille, he nostivat kavereiden näkemisen ja heidän mielestään nuorisotiloilla oleminen on hyvä tapa viettää aikaa. *”Ei tarvitse kylillä pakkasessa notkua”*, oli myös yhden vastaajan syy käydä nuorisotiloilla. Vastajat sanoivat myös, että kavereiden kanssa pelaaminen ja mahdollisuus käyttää tietokonetta olivat syynä nuorisotiloilla käymiseen.

Kaikki neljä vastaaja olivat tyytyväisiä tai melko tyytyväisiä Pielaveden nuorisotilojen toimintaan. Yhdeksi kehitettäväksi asiaksi eräs vastaajista nosti nuorisotilojen aukioloaikoja. Hänen mielestä nuorisotilat voisivat olla aina samoina päivinä auki.

Kysymykseen, ovatko he käyneet muilla nuorisotiloilla ja kuinka he vertailisivat niitä Pielaveden nuorisotiloihin vastauksista tuli ilmi, että muualla tilat ovat olleet suuremmat ja siistimmät. Muualla on ollut myös enemmän tekemistä tarjolla kuin Pielavedellä. Yhdessä vastauksessa Pielaveden nuorisotilojen eduksi katsottiin kuitenkin se, että siellä pidetään yökahvilaa, joka on auki kello 23:n.

Kysyttäessä järjestetäänkö Pielavedellä riittävästi tapahtumia nuorille ja millaisia tapahtumia ja toimintaa he haluaisivat järjestettävän lisää, yleinen mielipide oli, että ei. Osan mielestä tapahtumia järjestetään, mutta voisi niitä järjestää myös lisää. Yksi vastaajista kirjoitti, että *”Kyllähän niitä järjestetään. Jotain häppeninkiä vois olla lomaaikana, että niilläkin, jotka ei lähde perheen kanssa lomalle, olisi tekemistä”*. Osa vastaajista kaipasi Pielavedelle lisää keikkoja ja yksi vastaaja ehdotti, että Pielavedelle voisi järjestää esimerkiksi jalkapalloturnauksen, johon nuoret voisivat itse koota joukkueet. Vastaajien mielestä diskot voisi järjestää enemmän ja yksi vastaajista sanoi, että *”Diskot olisivat nuorille varmasti suuri plussa!”*.

Kaikki neljästä vastaajasta sanoi olevansa valmis osallistumaan tapahtumien suunnitteluun ja toteuttamiseen. Kysyttäessä millä tavoin he olisivat valmiita osallistumaan, oli vastauksena, että suunnittelemalla ja järjestämällä. Yksi vastaajista kirjoitti: ” *Kyllä olisin. Se olisi tosi kivaa ja ihan varmaankin sellaista perussuunnittelua, järjestelyä ja silleen.*”

7.2 Nuoret, jotka eivät käytä nuorisotiloja

Valitsemistani neljästä vastaajasta kaksi asuu Pielaveden kirkonkylällä ja kaksi kauempana kirkonkylästä. Kaikilla näistä neljästä oli harrastuksia, joista he mainitsivat muun muassa kuntosalin, musiikin ja kirjoittamisen.

Muualla kuin kirkonkylällä asuvat kertoivat suurimmaksi syyksi sille, että he eivät käytä nuorisotiloja suuren välimatkan ja kyytien puutteen. Mutta toinen muualla kuin kirkonkylällä asuvista kirjoitti myös, että ” *muut siellä olevat ihmiset, jotka eivät pidä minusta vaikuttavat myös/vievät intoa käydä*”. Kirkonkylällä asuvat kertoivat syyksi sen, ettei heitä kiinnosta käydä nuorisotiloilla. Toinen kirjoitti myös, että ” *minulla on parhaat kaverit muualla kuin kylällä ja siellä ei ole hyvää porukkaa ja on aina muutakin tekemistä kuin olla siellä*”.

Kysyttäessä, mikä vastaajat saisi käymään Pielaveden nuorisotiloilla ja mitä he toivoisivat kehitettävän, kirkonkylällä ja muualla kuin kirkonkylällä asuvien vastaajien vastaukset erosivat toisistaan. Vastaajista, jotka asuivat kirkonkylällä, toinen kirjoitti, että mikään ei varmaan saisi häntä käymään nuorisotiloilla, koska häntä ei se kiinnosta. Toinen kirkonkylällä asuvista kirjoitti, että jos nuorisotiloilla järjestettäisiin jokinlainen tapahtuma, voisi hän ehkä siellä käydä. Hän myös nosti esiin sen, että hän toivoisi, että nuorisotiloilla tarjottaisiin tekemistä muillekin kuin ”vakioporukalle”. Muualla, kuin kirkonkylällä asuvilla vastauksena oli, että jos nuorisotilat olisivat lähempänä heidän asuinpaikkaansa, voisivat he siellä käydä. Toinen vastaajista kirjoitti myös, että hän voisi nuorisotiloilla käydä, jos hänen kaverinsa tulisivat myös.

Kaksi valitsemistani vastaajista oli käynyt muillakin kuin Pielaveden nuorisotiloilla. Toisen mielestä muualla oli suuremmat tilat kuin Pielavedellä ja toinen kertoi, että muualla järjestettiin erilaista toimintaa, kuten yhteisiä kilpailuja ja leivontapäiviä.

Myös näiden nuorten yleinen mielipide oli, että Pielavedellä ei järjestetä riittävästi tapahtumia nuorille. Yhden vastaajan mielestä tapahtumia järjestetään sopivasti, mutta hänkin kaipasi enemmän erilaisia ja -tyylisiä esiintyjiä Pielavedelle. Muut vastaajat toivovat myös lisää konsertteja, mutta myös erilaisia retkiä ja matkoja. Yksi vastaajista toivoi myös, että erilaista toimintaa, kuten kerhoja, voisi järjestää muualla kuin Pielaveden kirkonkylällä.

Kaksi vastaajista olisi valmiita osallistumaan tapahtumien suunnitteluun ja toteuttamiseen. Toinen kirjoitti, että hän olisi valmis tekemään melkein mitä tahansa hyvän asian puolesta. Toinen kirjoitti, että ” *Voisin kyllä joskus suunnitella mitä siellä tehtäisiin. Keräisin rahaa erilaisiin tapahtumiin ja retkiin*”. Yksi vastaajista sanoi, ettei hän varmaankaan olisi valmis osallistumaan tapahtumien toteuttamiseen. Mutta toinen kirjoitti, ettei ole varma, mutta ehkä hänkin voisi olla suunnittelemassa jonkinlaista tapahtumaa.

8 TULOSTEN TARKASTELO JA POHDINTA

8.1 Tulosten tarkastelu

Tärkeimpinä syinä Pielaveden nuorisotiloilla käyntiin vastaajat näkivät sen, että nuorisotiloilla näkee kavereita ja voi viettää aikaa heidän kanssaan. Nuorisotilat nähtiin paikkana missä olla, ettei tarvitse notkua ulkona. Vastaajat, jotka nuorisotiloilla eivät käyneet, kertoivat syyksi pitkät välimatkat, mutta yksi vastaajista kertoi syyksi myös nuorisotiloilla olevat ihmiset ja sen, ettei siellä käy hänen kaveritkaan. Muutama vastaaja sanoi syyksi myös sen, että he eivät edes halua nuorisotiloilla käydä. Oli mielenkiintoista saada selville myös muitakin syitä, kuin pelkän välimatkan, jonka ajattelin etukäteen olevan suurin syy. Harrastusten ja nuorisotiloilla käynnin välillä en huo-

mannut olevan yhteyttä. Suurin osa siellä kävijöistä ja niistä, jotka eivät siellä käy, harrastivat kaikki jotakin.

Pielaveden nuorisotiloja käyttävät nuoret olivat pääsääntöisesti tyytyväisiä nuorisotilojen toimintaan, aukioloajat olivat yhdessä tapauksessa kehittämisen tarpeessa. Muista nuorisotiloista vastaajat sanoivat, että muualla on ollut suuremmat tilat ja enemmän erilaista toimintaa kuin Pielaveden nuorisotiloilla. Oli mielenkiintoista huomata, että nuorisotiloilla kävijät olivat melko yksimielisesti tyytyväisiä nuorisotilojen toimintaan. Osasin jo kuitenkin melkein odottaa, että aukioloajat nousevat tässä yhteydessä esille. Monien nuorten mielestä olisi varmasti hienoa jos nuorisotilat voisivat olla aina auki ja heillä olisi aina paikka minne mennä ja paikka missä tavata kavereita.

Vaikka osa oli tyytyväisiä nuorille järjestettyihin tapahtumiin ja toimintaan, oli suurin osa kuitenkin sitä mieltä, että tapahtumia tulisi järjestää enemmän. Nuoret kaipasivat järjestettäväksi lisää varsinkin keikkoja ja konsertteja sekä diskoja. Myös erilaiset retket ja kerhot olisivat vastaajien mielestä tervetulleita. Myös tässä esiin tulleet asiat olivat melko selviä. Tapahtumia ja toimintaa tarvitaan lisää, mutta mieleeni nousee kysymys, että miksi niin monesti kun jotain nuorille järjestetään, eivät he kuitenkaan paikalla tule?

Voi sanoa, että kaikki vastanneista olisivat valmiita osallistumaan tapahtumien suunnitteluun ja toteuttamiseen. Nuoret olisivat valmiita suunnittelemaan erilaisia tapahtumia ja myös osallistumaan tapahtumien järjestelyyn. Sen konkreettisempia vastauksia eivät vastanneet osanneet kertoa. Olisi ollut mielenkiintoista saada selville myös muita tapoja, jolla nuoret olisivat valmiita osallistumaan. Suunnitteleminen ja järjestelyihin osallistuminen olivat mielestäni niin selviä vastauksia.

8.2 Pohdinta

Opinnäytetyöni aiheen etsiminen oli työn ja tuskan takana. Aiheen löytyminen meni pitkälle syksyyn 2009. Alussa olin innoissani aiheen löytymisestä ja siitä, että pääsen

pian tekemään kunnolla töitä. Pian innostumiseni kuitenkin lopahti ja vasta alkuvuodesta 2010 sain toisen innostuksen puuskan ja sain kerättyä tutkimusaineiston opinnäytetyöhöni. Mutta taas kun olisi ollut aika alkaa panostaa kunnolla kirjoittamiseen ja opinnäytetyön tekemiseen, intoni lopahti. Vasta näin keväällä 2010 sain itseäni niskasta kiinni ja toive valmistumisesta sai minut kunnolla panostamaan opinnäytetyöni valmistumiseen.

Kaiken kaikkiaan tätä on ollut mielenkiintoista tehdä, vaikka välillä onkin tuntunut siltä, ettei tämä etene millään. Nyt olen kuitenkin tyytyväinen siihen, että sain tämän työn tehtyä. Mutta jos saisin aloittaa koko työn tekemisen uudestaan, tekisin monet asiat aivan toisella tavalla. Ajattelen sen kuitenkin niin, että virheistä oppii ja jos joskus tulevaisuudessa opinnäytetyön tai muun tutkimuksen tekeminen tulee eteeni, teen asiat aivan toisella tavalla.

Jatkotutkimisen aihetta tälle asialle varmasti olisi. Esimerkiksi olisi mielenkiintoista saada selvitettyä millä konkreettisilla tavoilla nuoret olisivat osallistumaan heille suunnatun toiminnan suunnitteluun ja toteuttamiseen? Ja haluaisivatko nuoret kehittää perinteistä avointen ovien toimintaa mihin suuntaan vai ovatko he oikeasti tyytyväisiä tilanteeseen näin?

Kuten jo johdannossa kirjoitin, olen aina ollut sitä mieltä, että nuorisotyö on todella arvokasta ja merkityksellistä työtä. Ilman sitä nuorilla olisi varmasti paljon heikommat lähtökohdat elämään ja huonommat tulevaisuuden näkymät. Mutta tuntuu, että tätä opinnäytetyötä tehdessä ja kaikkia kirjoja lukiessa mielipiteeni on vain entisestään vahvistunut. Ja nykyään tuntuu, että nuorilla, tai ainakin osalla nuorista, on entistä pahempi olla ja heille kasaantuu entistä enemmän ja entistä vakavampia ongelmia, on nuorisotyöllä ja kaikilla sen muodolla varmasti tilausta ja tarvetta. Siksi mielestäni on väärin, jos nuorisotyön määrärahoja leikataan ja sitä tuetaan vähemmän. Nuorisotyö kun on kuitenkin ennen kaikkea ennaltaehkäisevää työtä, joten näen, että siihen on tärkeää panostaa, niin taloudellisestikin kuin kaikilla muilla tavoilla. Jos asioihin puututaan ajoissa ja ongelmiin osataan tarttua ja niitä jollain tavalla ratkaista on se paljon helpompaa kuin yrittää korjata jo tapahtunutta vahinkoa jälkikäteen. Tulee paljon kalliimmaksi tehdä korjaavaa työtä, jonka tarvetta ei välttämättä olisi jos aiemmin

olisi keskitytty ennaltaehkäisyyn. Ja nuorissahan on tulevaisuus, joten en ymmärrä miksei heihin ja heidän hyvinvointiinsa panosteta enempää.

LÄHTEET

- Cederlöf, Petri 1998. Nuorisotyön yhteiskunnallinen merkitys. Helsinki : Nykypaino.
Viitattu 10.2.2010
http://www.minedu.fi/export/sites/default/OPM/Nuoriso/nuorisoasiain_neuvottelukunta/julkaisut/muut_tutkimukset/Nuorisotyxn_merkitys.pdf
- Eskola, Jari & Suoranta Juha 2000. Johdatus laadulliseen tutkimukseen. 6.painos.
Tampere: Vastapaino
- Gretschel, Anu. Nuori ei asiakkaaksi vaan vaikuttamaan nuorisotyön keinoin. Viitattu 10.2.2010 http://www.kommentti.fi/tiedoston_katsominen.php?dok_id=291
- Hirsjärvi, Sirkka & Remes, Pirkko & Sajavaara, Paula 2006. Tutki ja kirjoita. 12. painos. Jyväskylä: Gummerus
- Kiilakoski, Tomi 2007. Lapset ja nuoret kuntalaisina. Teoksessa Gretschel, Anu & Kiilakoski, Tomi (toim.) Lasten ja nuorten kunta. Helsinki: Hakapaino
- Kylmäkoski, Merja. Eteinen, vessa, keittokomero ja huone- niistä on nuorisotila tehty. Viitattu 10.2.2010 http://www.kommentti.fi/tiedoston_katsominen.php?dok_id=272
- Tuomi Jouni & Sarajärvi Anneli 2002. Laadullinen tutkimus ja sisällön analyysi. Helsinki: Tammi
- Vesikansa, Sari 2002. Demokratia kouluissa ja nuorisotyössä. Teoksessa Gretschel Anu (toim.) Lapset, nuoret ja aikuiset toimijoina. Artikkeleita osallisuudesta. Helsinki: Humanistinen ammattikorkeakoulu ja Suomen kuntaliitto. Viitattu 10.2.2010 <http://hosted.kuntaliitto.fi/intra/julkaisut/pdf/p050912083953O.pdf>
- Silvennoinen, Heikki 2001. Kunnallisen nuorisotyön arviointi. Pieksämäki: Nuorisotutkimusverkosto ja Nuorisoasiain neuvottelukunta
- Kempainen, Petri 1999. Nuoriso 2000. Nuorisotyön käsikirja. 1. painos. Helsinki: Hakapaino
- Nuorisolaki.27.1.2006/72. Viitattu 12.3.2010
<http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2006/20060072>
- Pielaveden kunta. Viitattu 19.4.2010
<http://www.pielavesi.fi/Suomeksi/Palvelut/Nuoriso.iw3>

LIITTEET

Liite 1:

HEI!

Opiskelen Humanistisessa ammattikorkeakoulussa kansalaistoimintaa ja nuorisotyötä. Olen tekemässä opinnäytetyötä Pielaveden nuorten osallistumisesta nuorisolle suunnattuun toimintaan ja tapahtumiin ja tämän kyselyn tarkoituksena on tutkia näitä asioita.

Vastaaminen tapahtuu nimettömästi ja on vapaaehtoista ja luottamuksellista. Kyselyn tuloksia käytän opinnäytetyöni raportointiin.

Kyselyssä on kaksi eri osiota. Ensimmäinen osio on tarkoitettu niille, jotka käyvät Pielaveden nuorisotiloilla ja toinen niille, jotka eivät käy Pielaveden nuorisotiloilla. Vastaa siis VAIN yhteen osioon.

Hanne Jauhiainen

OSIO 1.

VASTAA SEURAAVIIN KYSYMYKSIIN JOS KÄYTÄT PIELAVEDEN NUORISOTILOJA

1.1. Ikä _____

1.2. Olen

- Poika
- Tyttö

1.3. Asuinalue?

1.4. Harrastuksesi?

1.5. Kuinka usein käyt nuorisotiloilla?

1.6. Minkä takia käyt nuorisotiloilla?

1.7. Oletko tyytyväinen nuorisotilojen toimintaa? Mitä toivoisit kehitettävän?

1.8. Oletko käynyt muilla kuin Pielaveden nuorisotiloilla? Jos olet, miten vertailisit muita nuorisotiloja Pielaveden nuorisotiloihin? (esim. toiminnoissa, varusteissa, tiloissa ym.)

1.9. Järjestetäänkö Pielavedellä mielestäsi riittävästi tapahtumia nuorille? Millaisia tapahtumia ja toimintaa toivoisit järjestettävän lisää?

1.10. Olisitko itse valmis osallistumaan tapahtumien suunnitteluun ja toteuttamiseen? Millä tavoin?

1.11. Mitä muuta haluaisit sanoa?

OSIO 2.

2. VASTAA SEURAAVIIN KYSYMYKSIIN JOS ET KÄYTÄ PIELAVEDEN NUORISOTILOJA

2.1. Ikä _____

2.2. Olen

- Poika
- Tyttö

2.3. Asuinalue?

2.4. Harrastuksesi?

2.5. Minkä takia et käy Pielaveden nuorisotiloilla?

2.6. Mikä saisi sinut käymään Pielaveden nuorisotiloilla? Mitä toivoisit kehitettävän?

2.7. Oletko käynyt muilla kuin Pielaveden nuorisotiloilla? Jos olet, miten vertailisit muita nuorisotiloja Pielaveden nuorisotiloihin? (esim. toiminnoissa, varusteissa, tiloissa ym.)

2.8. Järjestetäänkö Pielavedellä mielestäsi riittävästi tapahtumia nuorille? Millaisia tapahtumia ja toimintaa toivoisit järjestettävän lisää?

2.9. Olisitko itse valmis osallistumaan tapahtumien suunnitteluun ja toteuttamiseen? Millä tavoin?

2.10. Mitä muuta haluaisit sanoa?

KIITOS VASTAUKSESTASI!